

Het is diep in de nacht, maar de duisternis waar ik zo naar verlang ontbreekt al jaren. De vaalgele straatverlichting vormt een koepel van licht tussen hier beneden en de diepdonkere hemel ver boven me. Het is verstikkend en doet me beseffen dat de wereld al lang niet meer de onze is. Integendeel.

Een ander licht dat het donkere doek overschildert, is dat van een glinsterende lampenkap achter een glazen rechthoek op de hoogste verdieping van de stenen blok tegenover me. Een donker silhouet spreidt de armen en trekt het gordijn met twee kordate rukken dicht. Enkele tellen later knipt het vervaagde silhouet het licht uit, waardoor het laatste teken van leven achter de gladde grijze gevel verdwijnt.

De stad ademt uit. De dagelijkse rush maakt plaats voor een stilte die bijna voelbaar is tussen het ruisen van airco's en het zoemen van lichtreclames. Ik tracht in dit korte moment wanhopig de energie van de rust te vangen. Want ik weet dat het, al is dat nog maar net geleden, niet meer lang zal duren vooraleer mensen zich weer uit hun deuren haasten, hun ronkende motoren in gang trekken en al kontplakkend de straat in- en uitrijden. Die kolkende massa staat in schril contrast met de vriendelijke vibratie van klakkende hoefijzers op de vroegere plavuizen. Tot mijn spijt hebben de hinnikende viervoeters plaatsgemaakt voor luidkeels

piepende achteruitrijsensoren en daverende motoren. Geen paard-en-kar-toestanden meer, dat behoort al lang tot het menselijk archief.

En eerlijk waar, er was een tijd dat ik me vergaapte aan de nieuwe ontwikkelingen van deze tweepotige wezens. Maar dat is ondertussen al enige tijd geleden, moet ik bekennen. Mensen en hun grommende voertuigen vermeerderden zich als muggen boven een meer op een zinderend hete zomernacht.

Voordat ik verderga, wil ik me verontschuldigen voor mijn geratel. Ik overval je, daar word ik me plots bewust van. Dus bij deze bied ik je mijn oprechte excuses aan, wie je ook bent. Want ik ga ervan uit dat er iemand luistert, al is het maar om mezelf niet gek te verklaren. Ik neem aan dat de echo van mijn verhaal wel ergens in de tijd zal blijven haken. Al is het maar in losse flarden. Er zal wel iemand zijn die in staat is om te luisteren naar wat er op het eerste gehoor niet is.

Maar geloof me, het verwondert mij dat ik contact tracht te leggen. Doorgaans ben ik volledig in balans. Mediteren doe ik al jaren. Ik ben meester in het stilstaan en zwijgen. *Zijn* in het moment, zegt men wel eens. Volgens mij hebben jullie mensen onze soort als inspiratie gebruikt bij jullie meditatie-uitvinding. Toch iets wat jullie lijken te waarderen aan onze groene gemeenschap.

De reden waarom ik nu naar voren kom, komt voort uit pure onmacht.

Het was vlak voor het vallen van de avond dat er een rilling door me heen drong. Wat de oorzaak was, weet ik

niet. Net dat baart me zorgen. Het overviel me.

Van het ene moment op het andere werd ik uit de waas van mijn dagelijkse bestaan gerukt. Ik realiseerde me toen hoe diep ik in een roes verzonken was. Vreemd hoe snel men elke situatie na een tijdje als comfortabel beschouwt en zich wikkelt in een deken van denkbeeldige onschendbaarheid.

Maar nu is de onrust terug. Ik verkeer in volle staat van paraatheid. Het verleden dat eindelijk zachtjes was ingedommeld, ontwaakt. De herinneringen wroeten doorheen elke vezel van mijn wezen. De verdrongen waarheid, na al die jaren diep onder de grond, duwt zich naar de voorgrond.

Gekneld tussen mijn wortels woelt de aanwezigheid van de knokige restanten van een zes jaar jong meisje. Haar lappen konijn op haar borst gedrukt. Naast haar ligt een gestolen pot, ontdaan van zijn meest kostbare inhoud en hervuld met waardeloze gouden munten. En dan zijn er nog een bril en een verroeste kaasrasp.

Ze zijn er met opzet achtergelaten. Elk met een eigen reden. En hoewel hun verhalen gesleten zijn doorheen de jaren, verstopt en vergeten in de duistere hoeken van het verleden, is hun aanwezigheid voor mij niet minder scherp. Want dat is zo met ons bomen: wij aanschouwen, houden vast, geven door aan komende generaties en vergeten nooit. Een zegen, maar net zo goed een vloek. Een vloek die voor mij steeds moeilijker wordt om te dragen, sinds mijn soort verdwijnt en alle lasten zich krampachtig aan mijn takken vastklampen. Het verzwaart me. Tot diep in mijn wezen.